

«Д ОХТОРКА», «лі-
карка». Саме
так, по-селянсь-
кому, без зайвих словесних
викрутасів називають у
Пустомитах цю жінку. Вона
ж насправді фельдшер-
акушер. Але такий, про кот-
рого не повідати просто
гірх. Бо посідає в історії
села та й усієї сільради ок-
реме, притаманне тільки їй
одній місце. Бо повсякчас
була у цій глибинці нашою
рятівницею.

Родом Ганна Панасівна
з Синьова. Її батько заги-
нув на фронті. Тож велось
сироті нелегко. Проте все

багатьом. Однак найбіль-
ше прикипів до неї чорноб-
ровий кремезний Микола,
котрий доти перебирав дів-
чатами та все виглядав
свою, єдину і неповторну.
І таки знайшов, бо швидко
побрались, а відтак і діти
пішли — дівчатка Світлана,
Тамара, Таня й Олечка.

Та хвороб, термінових
викликів після цього не по-
меншало. Навпаки, потріб-
но було оволодівати нови-
ми знаннями, накопичува-
ти практичний досвід. І це
Ганні Панасівні вдалося.
Бо має ту природну муд-
рість і мужність, які допо-

ких матіївців, пустомитів-
ців, малатинців, мощонців
і мичівців прокричали свої
«У-а-а!» в обличчя саме їй,
такій незвичайній і водночас
такій земній, як і вся та кра-
са, той ліс і те поле в маках,
що водять хороводи навко-
ло наших квітучих сіл.

Русланà Захарук, троє
братів Тишуків, Ганна При-
болотна, Ігор Жолобчук,
Світлана Корнійчук, Лідія
Павельчук, Юрій Корній-
чук... Це зараз вони дорос-
лі і поважні. А тоді, в мо-
мент появи на світ, були
такими безпорадними і
безпомічними, що інстин-

Чимало при цьому гніва-
лись на фельдшера, доко-
ряли. Та час показав, на
чиєму боці була правда:
1978 року за виявлену
принциповість і професіо-
налізм Пилипей отримала
100 карбованців премії, а її
фото двічі поміщалося на
районній дошці пошани.

До речі, про принципо-
вість. Ще на початку 60-х,
коли я сюди тільки-но при-
їхала, молода медичка
вражала всіх своєю сміли-
вістю, вмінням завжди го-
ворити правду, розмовля-
ти з керівництвом, котре
хоч і не бажало, але вис-
луховувало співбесідницю
до кінця, позаяк аргументи
виявлялись такими, що від
них не так-то й легко було
відмахнутись. Саме тоді ця
багата душею жінка стала
для мене ідеалом. Я захоп-
лювалась її людським мис-
тецтвом відстоювати власну
точку зору, погляди. Я дуже
вдячна нашому фельдшеру
за своєчасну медичну допо-
могу моїй сім'ї.

Село і його люди

ЩОБ ЗНОВУ ЗАКОХАТИСЯ В ЖИТТЯ

витримала, все здужала і після закінчення медучилища прийшла в село завідувати ФАПом. Сталося це 43 роки тому, в далекому уже 1958-му.

Пункт тоді знаходився в хаті Ярини Герасимчук. Тому саме звідси вирушала на виклики та часто-густо обходила довгі, розкидані Пустомити повністю, від одного їх кінця до іншого. А скільки вже ночей недоспала задля цього, знає, мабуть, лишень сама Ганна Панасівна та ще кілька близьких людей.

Вродлива сіроока медичка подобалась у селі

магали торовати шлях до подальших професійних здобутків.

1964 року в селі звели новий медпункт. Втім, не медпункт навіть, а цілу лікарню з палатами для породіль і дітей та своїми терапевтом Ніною Якубенко і стоматологом Миколою Павлюком. Завідувати цим закладом знову ж таки стала Ганна Пилипей — медсестра, фельдшер і акушер в одній особі.

Та акушерство брало верх над усім. Бо пологи приймала тільки вона, сільський медик. Бо упродовж п'яти літ 111 малень-

ктивно хотіло затулити і захистити, відразу вдихнути силу і здоров'я. Стосовно матерів породіль, то вони дякували долі, що не треба було їхати в Гощу чи Тучин, а просто дістатися Пустомит і тамтешнього медпункту, де на них чекали вмілі, дбайливі руки акушера Пилипей.

Окремий рядок в біографії Ганни Панасівни — ті життя, які вдалося врятувати в майже екстремальних умовах, у критичний момент. Ось лиш кілька прикладів.

Якось Ольгу Rogozіну вжалила в лісі гадюка. Найменше зволікання — і все, смерть. Але наш фельдшер зразу ж надала їй допомогу, а затиш знайшла машину і відправила потерпілу до лікарні, відвернувши таким чином непоправне.

Професіоналізм і чуйність Ганни Панасівни засвідчать вам Володимир Хролець, Ірина Глушук, Ольга Мельник, Микола Крохмалюк, Максим Садовський, Ганна Гладун і багато-багато інших пацієнтів. Усім їм Пилипей надала свого часу невідкладну медичну допомогу та, можна сказати, врятувала життя, здолавши разом з колегами-лікарями такі недуги, як інфаркт міокарда, бронхіальна астма, проривна виразка, холецистит тощо.

Траплялося й таке, що декотрі матері, у яких захворіли діти, не бажали, аби їх везли до лікарні. І ні переконливе прохання фельдшера при цьому не допомогало, ані реальна загроза життю. Тільки міліціонер чи голова сільради могли зарадити. А раз так, то до них і зверталась та відправляла несвідомих сілomisь.

Або ось таке. В одного з керівників маслозаводу Ганна Панасівна виявила сифіліс. Тож підприємству стало загрозувати закриття, а багатьох молодих жінок змусили здати кров.

Хоч Ганна Панасівна вже вісім років перебуває на заслуженому відпочинку, проте не думає полишати активної громадської роботи. Саме їй люди завдячують тим, що церкву обладнали водняним опаленням. Саме вона очолює жіночу раду Пустомит. Саме тому вдячний загал обрав пенсіонерку депутатом сільради. І, повірте, це було нелегко, оскільки змагалася з місцевим бригадиром, котрий теж волів заволодіти мандатом.

Дуже хочу, аби читачі довідалися про славний рід нашого фельдшера. Її брат Микола Гнатусь — доктор технічних наук, віце-міністр уряду Російської Федерації. Директор Гощанської СШ Микола Корчевний, начальник райвідділення держказначейства Микола Панчук, рівненський лікар Євген Мальчевський — двоюрідні брати. Племянниця Оксана Сослюк після закінчення Московського держуніверситету теж працює у Рівному лікарем. Дід Федір Гнатусь у 20-30 роках обирався вїйтом Тучинської гміни, а у вїйну, очолюючи Гощанський район, допомагав людям та, зокрема, врятував від смерті лікаря-невропатолога, професора Олександра Яроша, котрий нині мешкає в Києві.

Міцне коріння — хороша родина. Тож не дивно, що всі дочки Ганни Панасівни здобули освіту, працюють, а Тамара ще й продовжує справу матері — лікує людей, проймається їх болем і понад усе воліє, аби ті видужали та знову закохались в життя.

**Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
вчителька
Малатинської СШ,
краєзнавець.**

● Другокурсниця
Ганна ПИЛИПЕЙ (світ) під час навчання в Рівненському медучилищі. 1957 р.

